

tor i Præsternes Lønning, som slet ikke er beværet i Motiverne. Der er slet ikke taget Hensyn til, at Folkemængden siden 1814 er steget med over 50 pCt., saa at altsaa det Naaderum, hvor Præsterne have deres Indtægter, den Næring, de have af at begrave og døbe Folk o. s. v., er steget med over 50 pCt. Dette er dog en saa væsentlig Factor, at den formeentlig burde tages i Betragtning, naar der er Tale om en følelig Trang til Forhøielse af Indtægterne, skjøndt Præsternes Antal saagodtsom ikke er forøget i det forløbne Tidsrum. Det skulde da idetmindste være, at de traditionelle Taxter, som man har for de kirkelige Forretninger, skulde være nedsatte i det forløbne Tidsrum, men heller ikke det troer jeg er Tilfældet. Et æret Medlem her i Salen yttrede forleden, at det vilde være hensigtsmæssigt, om man i Fremtiden kunde skrive disse kirkelige Attester paa ustemplet Papir; han troede, det vilde lette Befolkningen noget, naar den slap for disse 8 ß. til stemplet Papir. Jeg skal give ham fuldkommen Ret deri, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at det største Tryk ved en saadan kirkelig Attest ikke saa meget er de 8 ß. til Papiret som de 64 ß., der opkræves af Klokkeren til Præsten. Der gaaes endog saa vidt i dette Forhold, at naar en Mand den ene Dag har ladet sit Barn døbe og rigeligt betalt Præsten, Klokkeren, Graveren og alle de øvrige kirkelige Betjente, der skulle have Bederlag ved denne Heilighed, og han saa den næste Dag som Dwittering for god og velvillig Betaling forlanger en Døbeattest, saa maa han ud med de 64 ß., trods det, at han Dagen iforveien har betalt saa rigeligt for den Handling, for hvilken han nu kun ønsker sin Dwittering. Jeg nævner dette, fordi der her er en Bei, som jeg vilde finde det høist ønskeligt, at Kultusministeriet vilde slaae ind paa, den, at faae saadanne Forhold, der vække Misstemning og Uvillie hos Befolkningen, lagt tilside. Thi uagtet jeg villig erkjender, at den kjøbenhavnske Geistlighed i sin Heelhed er en høist hæderlig og respectabel Stand, saa troer jeg dog at turde sige, at den trænger mere til Sympathie hos Befolkningen end til Gagetillæg. Jeg siger ikke, at den mangler Befolkningens Sympathie, men jeg siger, den kunde have Brug for at besidde

den i en større Grad, og et af de Midler, hvorved Præsterne allerbedst kunde opnaae den, vilde være, at deres Joresatte, om jeg tør sige det, paa deres Vegne slog ind paa Nøisomhedens Bei, og at der ikke, som her, paa deres Vegne gjøres Anthydning af, at de end yderligere skulle have en Forøgelse af deres, efter de Flestes Mening rigelige Indtægter. Den heldigste Maade, hvorpaa denne Stand virker, er just ved Exemptlets Magt, just ved at vise, at de kunne nøies med det, som de saa ofte maae opfordre Andre til at nøies med. Hvis altsaa denne Lov blot var gaaet et lille Skridt ind paa denne Nøisomhedens Bei, hvis den havde sagt: Disse Indtægter, som vi for Tiden forlange, vilde vi vel vedblive indtil videre at indkræve; men vi love, at de, efterhaanden som Præsterne forflyttes eller afgaae ved Døden, skulle blive indskrænkede; hvis det havde været sagt, saa er jeg overbevist om, at alene denne simple Yttring vilde bevirke, at Opkrævningen vilde møde langt mindre Uvillie og Modstand; men jeg troer paa ingen Maade, at dette vil blive Tilfældet, naar man, saaledes som det er skeet i Løven, anthyder, at Indtægterne i en ikke fjern Fremtid kunde blive maastee endog ret rigeligt forøgede.

Tscherning: Det forekommer mig, som den Lov, her foreligger, indeholder to Spørgsmaal, hvoraf det ene ingen Løsning har faaet, og det andet efter min Opfattelse kun en halv, eller dog en ikke rigtig Løsning. De to Spørgsmaal, som foreligge, og hvoraf det ærede Medlem, som sidst talte, især har behandlet det ene, er Gageringsspørgsmaalet for de kjøbenhavnske Præster. Det andet Spørgsmaal er Maaden, hvorpaa de Midler skulle tilveiebringes, hvormed disse Gager skulle udbedes. Hidtil dags har Gageringen for de kjøbenhavnske Præster paa en vis Maade hvilet paa et tilsvarende Grundlag som det, hvorpaa hele Præsteskabets Lønning i hele Landet er bygget. Præsteskabet er til en vis Grad lønnet med en fast Lønning og med en tilfældig Lønning. Den faste Lønning er Tienden. Jeg taler ikke om, hvorledes Fordeelingen er; for Diebliffet tilfalder den den Præst, som er Præst i Sognet, men der er jo endogsaa fra Ministeriets Side saadanne Ud-